

2. Váró szeretet.

Azt hallottuk a példázatból, hogy amikor még távol volt a kisebbik fiú, meglátta őt az atyja. Mit jelent ez, ha nem azt, hogy várta. Mindíg, minden napon várta. Reggel azzal kezdte a napot, este azzal fejezte be, hogy elnézett arrafelé, ahonnan jönnie kellett a fiúnak. Mert az igazi szeretet tud várni. Akit igazán szeretünk arra várunk, ha kell esztendőket, ha kell évtizedeket, de várunk.

Amikor elfogy a szeretet, akkor nem várunk arra a másokra. Valaki elmesélte, hogy élete egy nehéz szakaszában három esztendőt töltött börtönben. De az igazi nagy megpróbáltatás nem ez volt, hanem az, amikor kiszabadult és hazament; amikor távratozott feleségének, hogy megyek, s amikor leszállt a vonatról nem várta senki. Amikor hazament, az asztalon egy levelet talált, amelyben csak ennyi állt: „Ne haragudj, elmentem!” „Úgy éreztem, - folytatta -, ezt nem lehet kibírni, ebbe belehasad a szívem. Csak ráborultam az asztalra és hajnalig zokogtam...”

Testvér, hírdetem neked örvendező szívvel, hogy a mi Istenünk szeretete nem fogyott el, Ő vár téged. Talán évek óta, talán évtizedek óta. Vár, hogy egyszer magadbaszállsz és elindulsz a hazafelé vezető úton, ajkadon a "megalázottak és megszorítottak" örök imájával: "Atyám, vétkeztem..."

3. Megelőző szeretet.

Amikor az atya meglátta a váravárt fiút, nem maradt ott, hanem odafutott, elébe futott. Mert az igazi szeretet az mindig megelőzi a másikat. Nem csupán vár, hanem elébeszalad. Így futott elénk Isten, a mi mennyei Atyánk a Jézus Krisztusban. A kálvini kegyesség különösen is hangsúlyozza ezt az Istennek elénk futását, minket megelőzését. Azt mondja erre :